

”Människor
**UTAN
MÖRKER**

är ointressanta”

Från skandalomsusad dokusåpa-
drottning till etablerad konstnär som
omsatte 28,6 miljoner i fjol. Carolina
Gynning har gjort en resa få klarar.
Söndag har träffat henne för att prata
framgång, framtid och hur det kom sig
att en dokusåpa räddade hennes liv.

Text: **Karin Herou** Foto: **Magnus Ragnvid**

Carolina Gynning glider
in i en svart stadsjeep
två minuter efter utsatt
tid och parkerar trots
att den gula trottoarkanten
skriker stoppförbud.

Hon har vit kostym, svart kavaj
och en svart hatt. Runt halsen
hänger en tjock guldkedja.

Hon ser ut som en filmstjärna
– men glamour är inte längre
hennes vardag.

– Jag vill egentligen bara skrota
runt i mitt hippiehus. De senaste
veckorna har jag bara gått runt
i en herrskjorta som jag köpte på
ett byggvaruhus. När min kille sa
att jag luktade svett åkte jag och
köpte en till, säger hon.

**Du bor i ett hippiehus med minizoo,
där djuren bara blir fler och fler?**

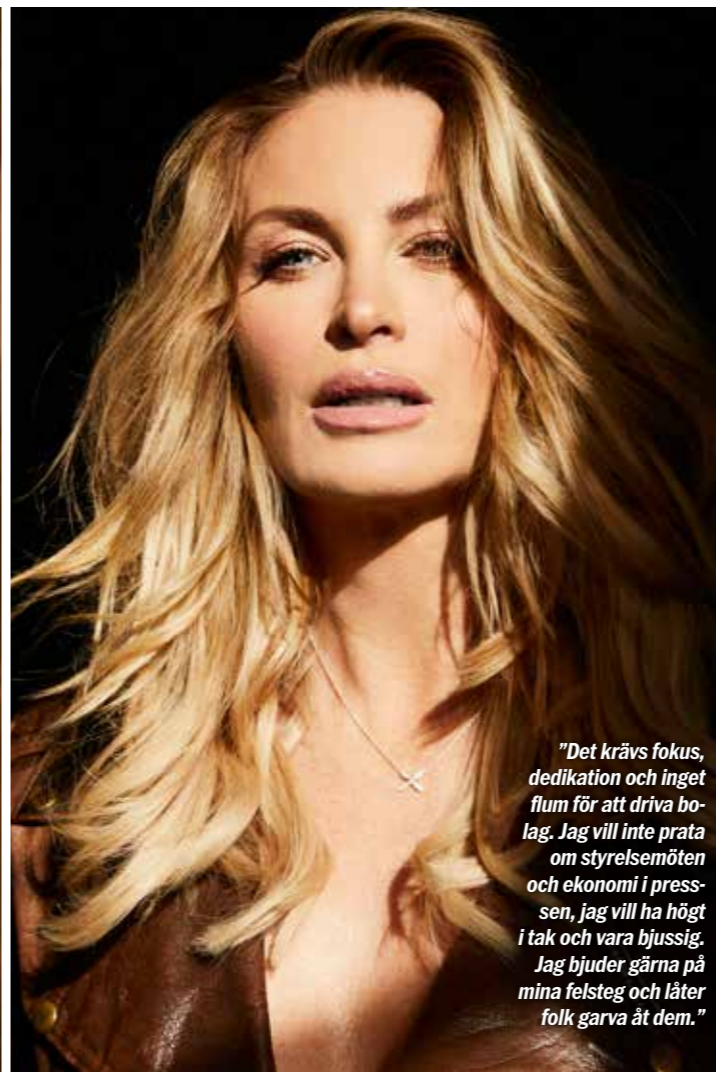
– Japp, så är det. Jag har höns,
hamster, kanin och hund. Men
mina barn älskar det, och deras
kompisar också, det är alltid
minst femton ungar i trädgården.
Snart får jag börja ta inträde, sä-
ger hon och skrattar.

Just skrattet och den tydliga
Falsterboskänskan har blivit
hennes signum. Hon gestikulerar
mycket, pratar snabbt och ströss-
lar språket med engelska ord.

Vi har knappt hunnit slå oss
ned på den folktomma uteserve-
ringen förrän intervjun är i full
gång. Carolina Gynning ödslar
ingen tid.

Fakta

Namn: Carolina Gynning. **Ålder:** 41. **Familj:** Pojkvännen Viktor,
döttrarna Adele, 8, och Alicia, 6. **Bor:** Ekerö. **Gör:** Konstnär, poddare,
tv-profil. Är ambassadör för Non violence generation och engagerad
i Mind, en ideell organisation som förebygger psykisk ohälsa.

"Det krävs fokus, dedikation och inget flum för att driva bolag. Jag vill inte prata om styrelsemöten och ekonomi i pressen, jag vill ha högt i tak och vara bjussig. Jag bjuder gärna på mina felsteg och låter folk garva åt dem."

"Jag bryr mig inte om vad kritiker säger, det viktigaste är att jag säljer. Jag har en man som köper en tavla på varje utställning, han måste ha över trettio tavlor nu."

Det har gått 16 år sedan Gynning klev ut ur *Big brother*-huset, där svenska folket såg henne ha sex i tv, bråka högljutt framför kameran för att sedan förlova sig med Oliver de Paris. Hon blev utan tvekan årets mest skandalom-susade.

Det är lätt att tro att det var starten på ett dekadent liv, men faktum är att det var precis tvärtom.

– *Big brother* räddade mig. Det var tre månader utan droger och precis vad jag behövde. En sorts avgiftning, kan man säga. Visst festade vi, men inne i huset fanns inga droger och vi drack inte varje dag utan på en mer rimlig nivå, typ en gång i veckan.

Berätta om livet före dokusåpan.

– Det var ett oerhört destruktivt liv, ett tomt liv med alldeles för mycket fest.

– När man börjar leka med substanser för att må bättre så hamnar man tillslut i situationer där man inte borde varit. Drogerna ökade mitt mörker och skapade en ond cirkel som jag inte hamnat i om jag inte haft ångest.

Carolina med sin mamma konstnären Agneta Gynning: "Jag växte i princip upp i ateljén. Varje dag efter skolan åt jag mellanmål där och jag fick ofta en degklump att kladda med", berättar hon.

Var kom din ångest ifrån?

– Jag har känt stark ångest sedan jag var barn. När jag var liten förstod jag inte var det var men när jag blev äldre gjorde jag vad jag kunde för att dämpa känslorna. Men det funkade ju inte.

Under 108 dagar satt hon instängd i *Big brother*-huset.

– Det kan låta konstigt att säga att en dokusåpa räddade mig,

men att vara isolerad fick mig att fundera över hur jag ville leva mitt liv. Det blev en brytpunkt och jag insåg att jag ville satsa på skapandet.

Carolina Gynning är uppvuxen upp i den skånska idyllen Falsterbo och när hon var fyra år gammal skilde sig hennes föräldrar. Både hemma hos mamma Agneta

Carolina Gynning vann "Big brother" 2004. Här ses hon med segerchecken på 500 000 kronor efter att ha blivit utsläppt från huset.

och pappa Max var hon "omgiven av vackra saker, fast på olika sätt."

Mamma Agneta hade en ateljé där hon skapade i svåra material som brons, marmor och gummi.

– Jag växte i princip upp i ateljén. Varje dag efter skolan åt jag mellanmål där och jag fick ofta en degklump att kladda med.

– Pappa jobbade, och jobbar fortfarande, som agent för en rad

För mig är det självklart att man kan vara **svinsnygg** och svinsmart samtidigt.

italienska klädmärken och hemma hos honom fanns alltid vackra tyger. Det var stil och klass på saker och ting.

På mammans sida löper konstnärskapet som en röd tråd genom släktens historia och morfars bror, Lars Gynning, finns representerad på Nationalmuseum och är främst känd för sina färgstarka gobelänger.

– Jag, mamma och Lars är extremt olika som konstnärer men ändå finns det likheter och det är jävligt crazy och lite spökigt. Jag vill inte göra saker som liknar deras, men ändå finns den röda tråden där, i linjerna och i hur vi formar kropparna när vi skapar.

Hon lutar sig tillbaka.

– För mig har konstnärsdröm-

men aldrig varit bara en dröm, den fanns tidigt inom räckhåll. Det var en passion.

I skolan var hon "ointresserad" och det var bara ämnet bild och form som lockade henne. Slutbetyget var helt okej, men hon hävdar att hon kunde fått bättre om hon ansträngt sig.

– Jag skiter fullständigt i betyg, det gick bra ändå. Vissa kan plugga sig till saker, andra har det i sig. Jag skulle varit där jag är i dag även om jag fått IG i alla ämnen, säger hon på sitt självklara sätt.

I klassen sågs hon som en "udda figur."

– Jag har aldrig känt mig som alla andra och har väl alltid stuckit ut. I min klass tyckte alla att jag var lite knäpp. Jag är fullkomligt filterfri. Jag kan ställa mig och dansa inför 100 personer, jag bryr mig liksom inte. Så är det inte för alla, det är väl därför som jag kan uppfattas som lite annorlunda.

Säg ett tillfälle när du blir osäker eller nervös.

Hon skakar lätt på huvudet så att det blonda håret gungar till.

– Jag blir inte osäker eller nervös. Jag har inte den spärren. Grejen är ju att allt löser sig.

För en sekund tystnar hon och tänker efter.

– Men det är också en roll jag går in i. Det funkar inte att vara ledsen eller inätvänd för mig. Med åren kanske rollen har blivit en del av mig. Visst, jag har alltid haft en självsäkerhet, men genom att förstärka den utåt har jag också blivit mer självsäker och obrydd.

I fjol drog hennes två bolag, Gynning design och Gynning produktion, in 28,6 miljoner kronor. Hon har mötts av kritik för att vinstmaximera sin konst genom att sälja kuddar och glas och vissa har avfärdat hennes stil som simpel.

Hennes bakgrund och utseende har både banat vägen till framgången – och varit en belastning.

– Jag är så jävla trött på det där. För mig är det självklart att man kan vara svinsnygg och svinsmart samtidigt.

Hon slänger in ytterligare två superlativ för att beskriva sig själv: megadjupe och megaytlig.

– All yta är intressant för mig, jag är intresserad av mode, skönhet och stil, men samtidigt är jag den flummiga mörka, spirituella konstnären. Ibland kan man ju undra hur de där sidorna möter varandra. Men det funkade alldeles utmärkt.

Du driver två bolag. Hur är Gynning i styrelserummet?

– Där krävs fokus, dedikation och inget flum, och det är ytterligare en sida av mig. Att driva bolag är ingen dans på rosor, det är riktig megahuvudvärk varje dag. Det låter jättefräckt med nästan trettio miljoner, men det ligger mängder av timmar hos psykolog bakom pengarna.

– Men ärligt, jag tjänar inte så mycket. Jag är inte rik, men jag har så jag klarar mig och kan försörja mina barn. Jag har alltid varit smart med pengar och känner mig meganöjd där jag är just nu. Jag behöver inte vara loaded with cash, jag har aldrig drömt om en yacht eller en egen helikopter. Jag skiter fullständigt i sånt, jag vill mycket hellre ha en gullig liten eka.

Hon vägrar ångra något hon gjort och menar att mörkret hon burit format henne.

– Utan den knäppa Carolina hade det blivit platt konst, som inte berör någon. Jag känner faktiskt ingen konstnär som inte har ett mörker inom sig.

Hon gör en paus och spanar längs gatan, med ”lappliseradarn” på. Men gatan är tom och hennes svarta stadsjeep får stå en stund till.

Hon fortsätter:

– Jag tycker att människor utan mörker är totalt ointressanta. Jag dras verkligen till ”the darkness”. På Ibiza, där jag har sommarhus, möter jag många själar som hamnat snett. Där är jag en i gänget, där passar jag in. På den ön samlas alla knäppisar och där blir vårt mörker helt normalt, eftersom alla bär på det. Det är min frizon.

Hon beskriver sig själv som en living on the edge-person.

– Jag ångrar inget, jag fick kickar av att leva farligt. Men visst har jag blivit lugnare sedan jag blev mamma. Jag vill ju finnas för mina döttrar så länge jag kan. Men innan jag fick barn hade jag

Självporträttet

”Jag ritade mycket bröst, jag älskar ju bröst och kvinnliga former. För första gången på väldigt länge har jag arbetat i lera och har då skapat en vas med väldigt kvinnliga former.”

3x komma i gång med träningen...

1 ”Köp riktigt snygga träningskläder – det gör det roligare att träna.”

2 ”Alla kan springa. När du når ’runners high’ och endorfinerna rusar i kroppen är det värt allt.”

3 ”Hitta en träningskompis och peppa varan

3x senast jag ...

1 ... grät: ”Jag minns inte, jag gråter typ aldrig.”

2 ... skrattade högt: ”Åt nåt som Berg sa i telefon i bilen på väg hit.”

3 ... sa jag älskar dig: ”Till min kille i telefon tidigare imorse.”

en live fast, die young-mentalitet, så var det.

Vad säger du om dina döttrar anammade din tidigare livsfilosofi?

– Fy fan, vad jobbigt. Men jag tror att jag kommer att vara en bra mamma där, eftersom jag varit med om mycket själv. Jag kommer se problemen direkt. Min mamma tog mig aldrig åt sidan för att säga att det räckte. Hon skulle säkert hävda motsatsen, men jag skulle sätta ned foten på ett helt annat sätt om det hände mina döttrar.

En grupp förskolebarn i neongula västar går förbi. De håller varandra i handen och går på led, två och två.

Carolina följer dem med blicken.

I sin podd, som hon driver tillsammans med kompisen Carina Berg, har hon pratat öppet om baksidan av varannan veckalivet. För två år separerade hon från barnens pappa, Alexander Lydecker.

– Jag tycker det är fruktansvärt att vara utan barnen. Jag skaffade barn för att jag ville mysa med dem varje natt och vakna med dem varje morgon. Jag hatar att missa födelsedagar eller julaftnar bara för att det inte är min vecka. Det är en sorg att missa saker, även små vardagliga grejer, som vad de åt till lunch.

– Många verkar ju se skilsmässan som ett sätt att komma ifrån barnen och få festa. Det förstärker jag inte alls. Första året satt jag typ bara hemma och grät när jag inte var med mina barn.

Barnen har passerat.

– Jag kommer aldrig att vänja mig vid att vara utan dem. Att skilja sig är inget att rekommendera, det är inte lösningen. Men samtidigt är vi gladare på varsitt håll, både jag och Alexander, och därför är barnen också gladare.

Inget står still i Gynnings liv och för ett år sedan berättade hon om sin nya kär-

lek, Viktor Philipson, 34. De träffades på krogen via gemensamma vänner.

– Jag hade ingen aning om vem han var, han la sin hand på min axel och jag kände direkt att han hade en bra energi. Jag blev kär direkt, på en sekund.

Nu är paret särbos.

– Jag är jättekär. Han är fantastisk, vi är väldigt lika och jag tror på oss som par. Vi vill gärna ha barn, jag vet att jag är superfertill och tänker att det kommer när det kommer.

Carolina Gynning har redan gjort det mesta. Hennes cv är spretigt och gränslöst och innehåller allt ifrån singeln *Allt jag tar på blir till guld* som inte blev en hit till tavlor som säljs för tiotusentals kronor.

Vad finns kvar?

– Jag vill ha mer bus i mitt liv. Jag skulle vilja måla ett hus i Gynningstil på natten och låta staden vakna. Men Sverige är så tillrättat och tråkigt, jag skulle säkert få böter och näringsförbud i 20 år, säger hon med en suck.

Hur tänker du dig framtiden?

– Jag kommer aldrig gå i pension. Jag kommer dra sista penselsträcket på dödsbädden. Man kan ju måla även om man har en nittioårig skruttig arm.

Hur känner du för att få en ’nittioårig skruttig arm’?

– Jag känner att det ska bli mysigt att åldras. Min kille är väldigt chill med åldrande, jag är inte stressad alls över det längre, säger Carolina.

Hon ursäktar sig för att kika på mobilens klocka, ett annat möte står på schemat strax efter vårt.

Sedan väntar det hon på riktigt längtar efter: En svettig herrskjorta och ett hippiehus. ☐

Till sist tänker Karin:

”Carolina Gynning coronahälsar utan att ta i hand, är sjukt effektiv men bjuder samtidigt på sig själv. Hon har byggt myten om sig själv, men bakom myten finns en produktiv affärskvinna som vet exakt vad och var hon vill.”

Följ oss på Instagram! @aftonbladetsondag

Jag behöver inte vara loaded with cash, jag har aldrig drömt om en yacht eller en egen helikopter. Jag skiter fullständigt i sånt, jag vill mycket hellre ha en gullig liten eka.

TRE GÅNGER TERAPI. ”Alla borde testa terapi. Psykoanalys var jobbigast, men gjorde mest nytta i mitt inre. Jag gick från att vara stökig till att bli väldigt lugn. Kognitiv terapi var användbar. Hypnosterapi var spännande och gav mig en ny teknik att måla med.”

